

Laivas

Savaitinis Laikraštis

No. 14. Kovo (March) 29. 1924. Metai IV

"Entered as second-class matter July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879."

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

Prenumeratos Kaina:

Subscription Rates:

Amerikoje:

U. S. A.:

Metams	\$1.50	One Year	\$1.50
Pusei metų	75c	Six Months	75c
Vienas num.	5c	Single Copy	5c

Užsieniuose:

Elsewhere:

Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00

"DRAUGAS" PUB. CO.,

2334 So. Oakley Ave. Chicago, Ill.

E V A N G E L I J A

Penktajam Gavėnios arba Kančios Sekmadėniui.

Jo. 8, 46-59.

Anuo metu Jėzus kalbėjo žydų minioms: Kas jus prirodys man nuodėmę? Jei tiesą jums kalbu, kodėl netikite manimi? Kas iš Dievo yra Dievo žodžių klauso. Jūs dėl to neklausote, kad ne iš Dievo esate. Tai žydai atsakė ir tarė Jam: Argi negerai mes sakome, kad Tu esi Samarieitis ir velnią turi? Jėzus atsakė: Aš velnio neturiu, bet garbinu mano Tėvą, o jūs paniekinote mane. Bet aš neieškau savo garbės: yra kam ieškoti ir teisti. Ištiesų, ištiesų sakau jums, jei kas mano kalbą užlaikys, nematys mirties amžinai. Taigi tarė žydai: Dabar pažinome, kad velnią turi. Abraomas mirė ir pranašai: ir tu sakai: Jei kas mano kalbą užlaikys, neragaus mirties amžinai. Nejaugi tu esi didesnis už mūsų tėvą Abraomą, kuris mirė? Ir pranašai išmirė. Kuomi tu pats save statai? Jėzus atsakė: Jei aš garbinčiau save, mano garbė būtų niekas; yra Tėvas, kuris man garbės teikė, kurį jūs sakote, kad jūsų Dievas. ir nepažinote bet aš Jį pažįstų; ir jeigu sakyčiau nepažįstas Jis tai bučiau lygus melagis. Bet žinau Jį ir Jo kalbą užlaikau. Jūsų tėvas Abraomas linksminosi, kad matytų mano dieną, išvydo ir džiaugėsi. (Taigi žydai tarė Jam: Dar neturi penkių dešimčių metų, o Abraomą matei? Jėzus tarė jiems: Ištiesų, ištiesų sakau jums pirma negu Abraomas tapo padarytas aš esmi. Taigi žydai paėmė akmenis mesti į jį: bet Jėzus pasislėpė ir išėjo iš bažnyčios.

EVANGELIJOS PAAIŠKINIMAS.

Kančios Sekmadienio Evangelija vaizdžiai piešia ginčą įvykusį tarp Išganytojo ir pariziejų Jeruzalės bažnyčioje per Šėtrų Šventę.

Šitas ginčas nušviečia mums ypač du dalyku.

Viena. mes matome čia, kaip gilios sąmonės turėjo Jėzus apie savo dievystę.

Antra, Jėzus aiškiai nurodo svarbiausią priežastį, dėl kurios žmogus netiki; lieka netikėlis.

Jėzus yra tikras Dievas.

Trys dalykai įrodo Jėzaus dievystę: Jėzus yra be nuodėmės, nenuodėmingas (Jo. 8, 46). Jėzus yra amžinojo gyvenimo teikėjas (Jo. 6, 51), Jėzus yra nuo amžių (Jo. 8, 58).

1. *Jėzus — nenuodėmingas.* Joks žmogus, kad ir švenčiausis butų, negalėtų taip drąsiai tarti žodžių: “kas jūsų įrodys man nuodėmę?” (Jo. 8, 46). Jėzus gi ši reikalavimą stato savo didžiausiems priešams, kurie įvairiais būdais norėjo Jėzui pakenkti. Ir štai: nieks nei atkakliausias pariziejus negalėjo mesti kokios nors kaltės, kokio nors nusizengimo dorai Jėzaus pasielgime.

Bet ir pats Jėzus, net kuomet Jisai kalba apie savo asmens santykius su savo dangaus Tėvu. ne mažiausiu būdu nekuomet neužsimena apie kokią nors prieš Dievą kaltę, nekuomet neprašo sau dovanojimo.)

Tiesa; “Tėve mūsų” maldoje Jėzus kalba “Ir atleisk mūsų kaltes.....” bet taip sako ne savo vardu. “Tėve mūsų” yra Jėzaus mokinių malda. “Kuomet JUS meldžiatės — pasakė Jėzus apaštalams — sakykite šitaipos.” (Lk. 11. 1 ir sek.).

Net paskutinėje valandoje mirties, kuomet siela vienu viena su Dievu lieka, kuomet paprastai ji jaučia visą kalčių našta, Jėzus neprašo sau, bet kitiems atleidimo. “Tėve, atleisk jiems, nes nežino, ką daro” (Lk. 23,34).

Ir taip Jėzus stovi prieš mūsų akis vienintėliai iš žmonių tarpo spindįs savo šventumu, nekaltybe, nenuodėmingumu, ir tai įrodo iškalbingiausiai Jo dievystę. Tik Dievas yra nenuodėmingas.

2. *Jėzus — amžinojo gyvenimo teikėjas.* Atpirkėjas atėjo į šį pasaulį ne tik tuo tikslu, kad išdildytų nuodėmę, bet ir kad suteiktų žmonijai amžinojo Dievuje gyvenimo (Jo. 1, 4; 3, 16; 3, 36; 5, 24).

Šitą tiesą Jėzus pabrėžia užsispirėliams pariziejams — sakydamas: “Iš tiesų. iš tiesų sakau jums jei kas mano kalbą užlaikys, nematys mirties amžinai” (Jo. 8. 51).

Ne kuno nemarumo žada Jėzus, bet sielos laiminamojo ir amžinojo gyvenimo Dievuje.

Ir sąlyga gauti tos Atpirkimo malonės — “jei kas mano kalbą užlaikys.” Išganymas yra Dievo ir išganomojo žmogaus darbas drauge.

“Tas, kuris tave sutvėrė be tavęs, neišgano tavęs be tavės.” (Šv. Aug.).

3. *Jėzus amžinas esimas.* “Pirma negu Abraomas tapo padarytas, aš esmi.” Jo. 8), šitais žodžiais Jėzus aiškiai skelbia pariziejams savo amžinąjį esimą tik vienam Dievui priklausantį. Kaip gražiai Išganytojas šitą iaesą pasako. Abraomas — tapo; Jėzus — yra; Jėzus nesako, kad “buvo,” bet “yra,” t. y. yra nuo amžių, pirm negu pasaulis buvo padarytas, pirm laiko ir viso suvėrimo.

Ir pariziejai suprato, kad Jėzus čia kalba apie savo dievystę. Delto įnirtę ima akmenis ir kesinasi Jėzų akmenuoti už tariamąjį piktažodžiavimą.

Netikėjimo priežastis.

Ginče su pariziejais Jėzus paaiškina, kodėl jie, —nors

tiesk aiškių Jėzaus dievystės turėjo įrodymų — vis tik netiki, ir savo netikystėje yra taip užkietėję.

“Jei tiesą jums kalbu, kodėl netikite manim? Kas iš Dievo yra, žodžių mano klauso. Jūs delto neklausote, kad ne iš Dievo esate.” (Jo. 8, 47).

Tikėjimas yra liuosos valios darbas. Gal kas turėti ir aiškiausių įrodymų — jis vis gal likti netikinčiu, jei jam truksta geros valios. Tik tas “kas iš Dievo yra” — kas geros valios yra — “tas klauso Dievo žodžio.”

Tik ten tikėjimas gali įleisti savo šaknų, kur yra sielių, trokštančių ir mylinčių tiesą.

PRIE LOPŠELIO.

Gulėk, mažytė, kol pasaulio

Bangos tavojo valtelio

Dar nedaužo, kol klaidingo

Nepažįsti tu dar kelio.

Pagulėki, sustiperėki

Greit į kovą stot reikės.

Jei mylėsi Sutvėrėją

Jis tau pergalėt padės:

Priešą nuožmūjį pasaulį

Kuną geiduliuos panertą....

Be Jo meilės pražudysi

Sielą del dangaus sutvertą.

Taigi stodamas į kovą

Šarvą imki tą galingą

Kryžių Viešpaties brang'ausi

Ženkla pergalės laimingą.

Mariampolė 17, I, 1924 m.

V.S-lė

DIDŽIOJI SAVAITĖ.

Paskutinė gavėnios savaitė, nuo Verbų nedėlios ligi Velykų, vadinasi Didžioji, nes joje švenčiame svarbiausių jų mūsų išganyto paslapčių atmintį, butent Viešpaties Jėzaus kančią, mirtį ir atsikėlimą. Tą savaitę Bažnyčia atlieka įvairių apeigų, kurios yra pritaikintos geriausiai tikėjimo paslapčių supratimui. Todėl šiame raštelyje pasiūlysiu nors trumpai paaiškinti kai-kurias svarbiausias Didžiosios savaitės apeigas, idant skaitytojas, supratęs jų reikšmę, galėtų iš jų didesnės dvasios naudos turėti. Tai gi pradėję nuo Verbų nedėlios, pereisime paėiliui svarbesniausias apeigas, lig pirmosios Velykų dienos, ligi prisikėlimo.

1 Verbų nedėlia. — Procesija su verbomis.

Ši diena mums primena iškilmingąjį V. Jėzaus įjojimą į Jeruzolimą. Šešioms dienoms prieš savo kančią Viešpats Jėzus, užsėdęs ant asilaičio, jojo į Jeruzolimą, kad išsipildytų pranašavimai ir kad iškilmingai būtų pripažintas karaliumi ir Mesijumi. Žmonės toj kelionėj Viešpatį dažnai gerbė, kiekviens troško kuo-nors pasirodyti Jį mylės, todėl vieni tiesė ant kelio savo rubus, kiti kirto medžių šakas ir klojo ant kelio, by tik būtų gražiau, o visa minia šaukė: Osanna, Dovydo sunui! Tasai žodis Osanna, reiškia didžiausią džiaugsmą. Bažnyčia, atmindama tąjį Viešpaties įjojimą, dažnai savo giesmėse tąjį žodį vartoja, norėdama, kad ir žmonės džiaugtųsi ir garbintų savo Išganytąją. Pašventus verbas, arba medžių šakas, buva procesija. Kai procesija grįžta į bažnyčią, randa duris uždarytas. Tuomet giesmininkai, esantieji viduje bažnyčios, gie-

da giesmę V. Jėzaus garbei, o esantieji už durių jiems atsako. Pagiedojus tąją giesmę, kunigas suduoda kryžiumi tris kartus į duris ir durys tampa atidarytos. Toji apeiga turi gilią reikšmę.

Uždarytos bažnyčios durys — tai uždarytasai žmonėms dangus, kurį mums yra atidaręs Viešpats Jėzus savo mirčia ant kryžiaus. Kunigas čia reiškia V. Jėzų, o žmonės už bažnyčios durų — visus tuos, kuriems buvo uždarytas dangus, giesmininkai gi viduj bažnyčios reiškia aniolus, nuolatos garbinančius Dievą. — Durų atidarymas, užgavus į jas kryžiumi, primena mums, kad dangus tapo atvertas tiktai per Viešpaties Jėzaus kančią ir mirtį ant kryžiaus ir kad tiktai per vargus ir kentėjimus mes tegalime į dangaus karalystę įeiti. Patsai gi įėjimas į bažnyčią, reiškia Viešpaties įjojimą į Jeruzolimą ir primena mums, kad tiktai tie įeis su Kristumi į dangaus karalystę, kurie čia, ant žemės, begyvendami eis paskui Viešpaties Jojo įsakymų keliu.

Toliau, pašvęstos verbos reiškia mūsų dorybes ir geruosius darbus. Kaip žydai, pasipuošę medžių šakelėmis, įėjo paskui Jėzų į Jeruzolimą, taip ir mes privalome rūpintis, kad savo gerais darbais pasipuošę galėtumėm įeiti į dangaus karalystę; todėl ir pašventimo maldose yra prašoma, kad žmonių širdyse kaskart kaitriau liepsnotų Dievo meilės ugnis ir žydėtų dorybės. Krikščionis, laikydamas rankoje pašvęstą verbą, privalo atsiminti, kad reikia drąsiai išpažinti V. Jėzų ir niekuomet nesigėdinti savo tikėjimo, kad reikia visuomet drąsiai kovoti su savo išganymo neprieteliais, nes tiktai tie įeis į dangaus karalystę, kurie ligi mirties ištesės Dievo malonėje. Žydai tapo atmes-

ti, nes jų pamaldumas greitai išnyko. Viešpačiui įjojant į Jeruzolimą, žydai V. Jėzų garbino, o po penkių dienų Jam piktažodžiavo ir reikalavo Jo mirties. Iš čia mums reikia pasimokyti, kad neužtenka laikino pamaldumo, bet reikia visuomet Viešpačiui garbę duoti ir Jam tarnauti.

P a s i j a.

Per verbą, utarninke, seredoje ir pėtnyčioje Mišiose, vieton Evangelijos, buva pasija, arba V. Jėzaus kančių aprašymas, kad priminus mums, ką Viešpats yra iškentėjęs del mūsų išganymo. Skaitydamas žodžius “Nulenkęs galvą numirė,” kunigas klaupia ir dėkoja V. Jėzui už atpirkimą.

Γ a m s i o j i J u t r i n a.

Seredos, ketvergo ir pėtnyčios vakare katedrose ir kitose didesnėse bažnyčiose, kur yra daugiau kunigų, buva laikoma tamsioji jutrina, taip vadinamoji delto, kad pasi-
baigia prie užgesintų visų žvakių. Ant altoriaus tuomet žiba šešios žvakės ir šale altoriaus ant tam tikro trikampio 15 žvakių, visos geltono vaško. Pagiedojus vieną psalmę vis viena žvakė gesinama, paskui užgesinama žvakės ir ant altoriaus, pasilieka tik viena žvakė ant viršunės trikampio. Bebaigiant pamaldas, tąją žibančią žvakę tarnas nuima nuo trikampio ir slepia už altoriaus. Pabaigus visas maldas, padaroma bildėsys; tuomet tarnas išneša uždengtąją žvakę, stato ją ant trikampio ir gesina. Tuo baigiasi visa pamalda. Tasai žvakių gesinimas reiškia, kad Viešpaties kančia kaskart didinasi ir kad visi apaštalai Jį apleido. Žvakės paslėpimas — tai Kristaus paslėptoji dievytė žmogaus kune ir Bažnyčios liudėjimas del Kristaus mirties. Bildė-

sys — reiškia žemės drebėjimą laike Viešpaties mirties, o tamsa — saulės užtemimą. Žvakės išnešimas — tai viltis, kad Kristus atsikels iš numirusių, o tosios paskutinės žvakės užgesinimas — reiškia Viešpaties mirtį. Per pamaldas buvo giedamos Jeremijo pranašo Raudos: kaip Jeremijas roudojo išgriautosios Jeruzolimos ir bažnyčios, taip ir Bažnyčia rauda atmindama Viešpaties Jėzaus kentėjimus.

(Bus daugiau).

NUOSTABUS BURTININKĖS ATSIVERTIMAS.

Netoli Pelikano ežero, Sarkačevano apielinkėje, Šiaurinėje Amerikoje, merdėjo mažoje trobelėje šimto metų amžiaus indijonė, tarp vietinių gyventojų pragarsėjusi burtininkė. Ji buvo neseniai priėmusi metodistų tikėjimą, bet savo amato nepametė.

Jos seserietė, katalikė, sužinojusi apie savo gimivaitės sunkią ligą, atėjo jos aplankyti

Panačiusi, kad tėta baigia jau savo dienas, prašė giminių kuogreičiausiai pašaukti katalikų kunigą, idant prirengtų senelę prie geros mirties. Giminės kreipėsi į artimą misiją, kur gyvena tėvai misionieriai Oblitai. “Kaip tiktai sužinojau, — rašo tėvas Bonaldas, — pasiskubinau tuščiu laivelu perplaukti užtaką ir nuėjau į triobą, kurioje buvo ligonė. Koks reginys! Pavydalias mažką į žmogų panašus, gulėjo ant žemės skudurais pridengtas. Balti supinti plaukai kybojo ant veido; akys buvo užmerktos; senelė buvo akla. Vaikai, anukai ir praanukai visi protes-

tonai stovėjo aplink. Atsiklaupiau prie to kuno, kursai labiausiai buvo panašus; „Nokkomu“ bobute — sakau — (kad sužadinus Indijonų prielankumą, baltieji turi kalbėti į juos, kaip į gimines); Nokkomu, tai aš žmogus, kuris katalikiškai meldžiuosi, sužinojau, kad sergi, todėl ateinu tave aplankyti, paguosti, nes tavęs gailiuosi. Norėčiau taip pat prirengti tave prie pasimatymo su Galinga Dvasia, kuri tave, Nokkomu, neužilga pašauks pas save.”

“Duok man ramybės, eik sau!”

“Bet tu greitai mirsi, o jei aš nesimelsiu už tave, eisi į ugnį, į pragarą.”

“Aš tavo maldų nereikalauju. Anglikas mane apkrikštijo ir to gana eikš sau, iš kur atėjai.”

Tuomet atsiliėpė vyresnysis sunus, protestonas: “Mama, pati gerai žinai, kad nepildai tikėjimo, kaip reikiant, o tas, kuris dabar atėjo, turi geresnį tikėjimą, kaip mūsų; jo malda apvalys tave nuo nuodėmių.”

“Tylėk ir palik mane ramybėje!”

Padėjau savo pašvęstą ražančių ant jos galvos. Sena indijonka, kaip pasitūsi, nutvėrė ją nerviniu judėjimu ir metė ant žemės toli nuo savęs. “Palikite ją,” — tariau, tuo tarpu velnias viešpatauja jos širdyje, bet pasitikėkime Dievo gailėstingumu. Jėzus yra Visagalis. Štai švenč. Širdies paveikslėlis, padėkite ją ant jos galvos, gal iki rytojaus atmainys savo įtužimą. Vienas Dievas tegali ją atverst. Jei manęs reikalaus, praneškite man.”

Išėjau. Kuomet artinausi prie laivelio, girdžiu užpakalyje šaukiant: “Grįšk, grįšk” rėkia senelės sunus. Motina dabar nori tave matyti.”

Sugrižau. “Ar mane šauki, Nokkomu?” — tariau.

“O taip, taip; aš esu pikta; aš daug blogo padariau, nuplauk mano nuodėmes, aš neapkenčiu piktos dvasios, pastatyk mane ant kelio, kuris veda prie Jėzaus.”

Garbinkimė begalinį Jėzaus Širdies gerumą, kuri pažadėjimą duotą Švenč. Širdies garbintojams, išpildė ši vakarą tame mažame pasaulio kampely, pasigailėdama tos nelaimingos/os ir labai apleistos žmogystės.” Suteikiau jai su sąlyga krikštą, Paskutinį Patėpimą, uždėjau škaplierį ant kaklo, o Švenč. Jėzaus Širdies paveikslėlį padėjau ant krutinės.

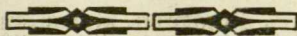
Ant rytojaus buvo sekmadienis. Laiveliai pilni indijonų protestonų, plaukė ežeru į protestonų kirkužę kurioje pričeris atlieka savo pamaldas. Vienas laivelių burys pasuko prie mūsų kranto ir apsistojo. Tai senos Indijonkos šeimyna gabeno dar gyvą senelę laivelyje, kaip grabė. Dori tie žmonės išsižadėjo savo pričerio pamaldų, norėdami patenkinti savo mirštančios bobutės troškimą, nes ji dar panorėjo su manimi pasimatyti. Atnešė senutę laivelyje prie mūsų namų, padėjo ant žolinėlio, indijonų burys ją apsupo. Pašauktas tuojaus nuėjau. Senelė vos buvo gyva.

“Nossisim,” mano anukė, tarė, pasimelsk dar už mane, kol mirsiu, ir persižegnojo drebančia ranka. Sukalbėjau su ja “Tėve mūsų” ir “Sveika Marija” jos kalboje.

“Ačiu! Dabar jau eisiu pas V. Jėzų,” — tarė senelė.

Rytojaus dieną Nokkomu ramiai atsiskyrė su šiuo pasauliu.

T. Bonaldas.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

Klausimas. Ar žmogus turi protą galvoje ar dušioje?
Vėjo Ratelis.

Atsakymas. Žmogaus dušia yra dvasinga. Ji yra esybė neturinti medžiagos, kuno ypatybių. Dušios negalima matuoti ilgiu, pločiu, storiu; negalima jos sverti, uostyti, dalinti ir tt.

[Tačiau žmogaus dušia yra apribuota esybė. Jai yra skirta su kunu sudaryti vieną gyvą, kuniškai-dvasingą esybę — žmogų.

Delto žmogaus dušia buva ir veikia tik žmogaus kune, už jo ribų dušios buvimas ir veikimas jau nebesiekia.

Pačiam gi kune dušios buvimo budas turi dvasios buvojimo ypatybių, ne kuno, nes žmogaus dušia, nors ir kune yra, visgi yra grynai dvasinė esybė.

Kunas, budamas medžiaga ir turėdamas dalis, užima vietą savo dalimis. Kur yra viena kuno dalis, ten nėra kitos ir atpenč.

Kitaip yra su dušios esimo budu žmogaus kune.

Kadangi dušia neturi dalių, delto ji yra žmogaus kune visa ir kiekvienoje kuno dalyje visa savo esybe. Negalima tad nurodyti, kad galvoje, duokim sau, yra viena dušios dalis, kojose — kita. Bet visur ji yra visa.

Kas kita reikia pasakyti apie dušios veikimą kune. Ji veikia žmogaus kune ne visur vienaip. Žmogaus dušia turi daug įvairių pajėgų, kurios atlieka įvairių veiksmų. Šitame dušios pajėgų veikime įrankiu tarnauja kunas ir jo įvairūs organai. Žmogaus kunas su savo įvairiais orga-

nais, sąnariais yra tarsi instrumentas, kurį dušia naudoja įvairiems veikimams atlikti. Ta pati dušia savo tam tikromis pajėgomis veikdama vidurių organais atlieka virškinimo darbą; veikdama pajautimų (akių, nosies, ausies ir tt.) organais, atlieka jautimo veiksmus; veikdama smagenimis, atlieka vaizduoties darbą; vaizduotės gi vaizdais naudojasi protas savo mintims sudaryti, mintys galop veikia į valios pajėgą, kuri žadina norus ir troškimus. Mintys tik ir norai yra grynai dvasios veikimai, bet jie susidaro po intekme jautimo įspūdžių, vaizdų.

Iš čia matome, kad, nors dušia yra visa visur žmogaus kune savo esybe, bet nevisur reiškiasi savo pajėgomis ir veikimais.

Kadangi protas yra dušios pajėga ir tai grynai dvasinė pajėga, kuri veikia vidujiniai nepriklausomai nuo kuno organų, negalima jai skirti kokios vietos, kur ji atlieka savo veikimus. Ji veikia ten, kur yra dušia.

Tačiau, kadangi protas atlieka savo veiksmus sėmdamas mintims taip sakant materijolo iš vaizduoties, o vaizduotės organas yra smagenys — tai mes ir sakome, kad žmogus galvoja, kad turi gerą ar blogą galvą — kad reiškia galvoje esąs protas. Bet iš tikrųjų protas, kaip grynai dvasinė pajėga, yra ten, kur yra dušia.

Klausimas. Kokia yra kvailo žmogaus dušią?
Vėjo Ratelis.

Atsakymas. Žmogaus dušia su jo kunu sudaro vieną esybę, kuniškai dvasinę esybę. Dušia savo veikime priklauso nuo kuno. Net grynai dvasinė dušios pajėga— protas nors vidujiniai nepriklausomas yra nuo kuno veikimo,

nes jo išdava — mintys yra grynai dvasinis dalykas, vis tik bent aiškutiniai t. y. bent savo veikimui medžiagos ima iš vaizduotės. Tad yra šiaip ar taip nuo kuno priklausomas. Ir dėlto žmogaus mintijimui turi intekmės kuno stovis.

Tuo budu pigu suprasti, delko žmogus pasidaro pamišelis, delko pamišimo stovyje protas veikia klaidingai ir tt. Tai yra delto, kad kuno organai, kurie teikia protui medžiagos mintims sudaryti, nėra tvarkoje.

Smuikininkas nors jisai turėtų didžiausių gabumų ir išsilavinimo, grieždamas ant sugadyto smuiko, išduos negražių, falšivų garsų. Taip panašiai ir žmogaus protas veiks klaidingai, jei vaizduotė, iš kur jis sema savo mintims vaizdų, yra pažeista, paliesta ligos.

Kaltė krinta čia ne ant dušios, ne ant paties proto, bet ant to organo (įrankio), kurį protas naudoja savo veikimui atlikti.

K. R.

KAS GIRDĖTI LIETUVOJE?

Klaipėdos klausimas.

Klaipėdos krašto klausimas jau išspręstas Tautų Sąjungoje. Klaipėda priklausys Lietuvai, bet uostą valdys komisija iš trijų: lietuvio, klaipėdiečio ir Tautų Sąjungos skyriamo, kaip pirmininko. Del kitų sąlygų Klaipėdos klausimu nėra dar aiškų žinių. Bet, žiniomis iš Lietuvos, Tėvynėje kyla del Kalipėdos klausimo išrišimo didelis nepasitenkinimas.

Valdžios atsistatydinimas.

Klaipėdos klausimo neaiškus ir nepilnas išrišimas sukėlė Lietuvoje daug nepasitenkinimo. Yra žinių, kad dabartinė Lietuvos valdžia turės atsistatydinti. Jos vieton manoma įvesti stipri ir griežta katalikų žmonių valdžia.

KATALIKŲ PASAULYJE.

Naujieji Kardinalai.

Kovo 24 d. š. m. Šv. Tėvas Pijus XI slaptoje konsistorijoje (oficialiame Kardinalų susirinkime) paskyrė du nauju Kardinalu amerikiečiu: J. E. J. W. Mundelein, Chicagos Arhivyskupą ir J. E. Hayes, New Yorko Arhivyskupą. Kovo 27 d. š. m. Romoje Šv. Petro bazilikoje įvyko viešoji konsistorija, kurioje iškilmingai buvo Šv. Tėvo suteiki karolato ženklai.

Arkivyskupas Ciepliakas.

Bolševikai ilgainiui paleido iš kalėjimo senelį Arkivyskupą Ciepliaką, bet liepia jam išsikraustyti iš bolševikų Rusijos. Jo Ekscelencija mano vykti į Romą.

Katalikai Anglijoje.

Anglijos Švietimo ministeris paduoda žinių apie mokyklų stovį Anglijoje. Mums yra svarbios žinios, ką yra pasiekę Anglijoje katalikai. Jeigu palyginsime 1923 m. su 1924 m. tai atrodys šitaip anglikonų "aukštosios Bažnyčios" moksleivių skaičius sumažėjo 116,000; žydų sumažėjo 2,000, o katalikų mokinių skaičius padaugėjo 140 000.

“LAIVO” KONTESTAS.

“Laivo” Kontestas smarkiai žengia pirmyn. Tarp kontestantų eina gyvos varžytinės. Į kontestantų eiles stoja vis naujų darbininkų.

Žemiau talpinamoji kontesto lentelė aiškiai parodo, kad Kontestas puikiai vystosi.

1.	J. Jozapaitė	2775
2.	E. Trakinaitė	1920
3.	J. Šefeltaitė	1420
4.	P. Zimitravičius	1125
5.	A. Kasinskaitė	875
6.	J. Žukauskas	700
7.	G. Minatienė	670
8.	J. Juška	450
9.	A. Pampikienė (nauj kontest.) ..	350
10.	V. Jereckienė	150
11.	V. Čaponis	150

Kaip matote, p. J. Jozapaitė vis dar užima pirmą vietą Kontestantų eilėje. Bet p. E. Trakinaitė ir p. J. Šefeltaitė pasiryžusios savo konkurentę pralenkti smarkiai darbuojasi. Per trumpą laiką jos padarė jau arti po 2000 balsų.

Reikia pažymėti, kad neseniai stojęs į Kontestą p. P. Zimitravičius įvarė jau daugiau 1000 balsų. Valio! Vyrų nepasiduokite moterims. Taip jau uoliai imasi darbo p. A. Pampikienė, kuri, tik ką stojusi į Kontestą, jau turi arti 400 balsų.

Dar tik vienas mėnuo laiko liko iki Kontesto pabaigai.

Kontestantai-tės! įtempkite visas jėgas per šį mėnesį, idant sulauktumėm gražių Kontesto vaisių!

“Laivo” Kontesto Komitetas.